

El preu de "guanyar 10 minuts" ...

Gemma Matas Gustems

El preu de “guanyar 10 minuts” ...

Gemma Matas Gustems

La Gisela retornava a casa després de la jornada de treball. Eren mitjans de maig i el dia ja començava a ser bastant llarg. S'havia acostumat a fer aquell camí perquè guanyava uns deu minuts de temps, així que preferia tirar pel dret. Sabia que de vegades trobava asseguts per allà aquell grup de joves mal educats, bruts, fumadors i "botellons", però mai li havien dirigit la paraula ni fet cap moviment que la pogués molestar, apart de què al ser nois i noies plegats, tampoc se'n malfiava, tot i que sempre procurava passar de pressa per aquell tros.

En Tomàs, un de la colla, s'havia fixat en ella. Va suposar que vivia a la vora o que no treballava gaire lluny d'allà perquè ja l'havia vist passar moltes vegades. Se'n va començar a sentir atret, fins que arribà a desitjar-la, cada vegada amb més força.

Un capvespre, degut a la feina, la noia tornava a casa més tard de l'habitual. Decidí agafar igualment el camí més ràpid, procurant anar ben de pressa i no trigar gaire a arribar a casa.

Tot i que normalment en Tomàs a aquella hora no era mai allà perquè ja feia estona que s'havia reunit amb els altres, aquell dia havien quedat en trobar-se més tard i casualment estava allà assegut, fumant una cigarreta i prenent-se una cervesa, fent temps, esperant que arribessin.

La Gisela, distreta amb els seus pensaments, ni es va fixar en què hi era. Ell, quan la va veure que anava a fer el camí acostumat i que per allà no s'hi veia ni una ànima, va decidir que era el millor moment per assetjar-la.

Deixà la cigarreta i la cervesa, s'aixecà i se l'hi va plantar al davant amb amenaces, agafant-la fortament pel braç i obligant-la a anar amb ell. La noia sorpresa pel comportament d'aquell individu, mirà al seu voltant i es quedà glaçada al veure que no hi havia ningú a prop. El seguí atemorida pensant que era el millor que podia fer i que intentaria córrer tant de pressa com pogués en el primer descuit d'aquell desgraciat.

La portà al petit descampat on acostumaven a anar amb les xicotes i sense més l'obligà a despullar-se. La noia cridava molt espantada. No veia a ningú que la podés sentir i es va trobar totalment sola i desamparada davant d'un animal ferotge que cridava com un boig que o es despullava, o l'ompliria de cops. La Gisela va veure que anava molt en serio i decidí obeir sense més.

En Tomàs no podia aguantar la força del desig que l'embargava. Es tragué el pantaló i se l'hi tirà a sobre penetrant-la bestialment, fent cas omís dels crits de dolor de la noia. Va notar que era verge i això encara el va posar més frenètic.

Quan va acabar, la noia estava totalment quieta. Tenia les cames obertes i li baixava sang per l'entrecreix. No cridava, no es movia, només plorava, plorava silenciosament, sense gemegar tan sols.

En Tomàs, incapaç de comprendre en quin estat l'havia deixat, decidí que tenia de repetir. Al veure-la allà estirada i pensar que en aquell moment només depenia d'ell, el tornava boig de desig i de plaer. La tornà a penetrar sense cap mirament i acabà amb un crit de bogeria pensant que allò sí que havia sigut una violació completa. Allò sí que era un gran triomf!

S'aixecà, es posà el pantaló sense dir ni paraula, només amb mirada complaguda.

Se'n tornà a seure al lloc on estava. Encara no havia arribat ningú. Agafà una altra cigarreta, l'encengué i assaborint-la pausadament decidí que no comentaria el fet. El goig d'aquells moments, se'l guardaria només per ell.

Quan va marxar, la Gisela era incapaç de moure's després del dolor físic i la humiliació que acabava de rebre.

S'anava fent fosc. Amb molta por, s'aixecà com va poder i es vestí només amb la roba de sobre, va agafar el sostenidors i les calces d'un grapat i decidí que ho llençaria a la primera paperera que trobés. Seria incapaç de tornar-s'ho a posar.

Es sentia bruta, fastigosament bruta. Es notava la pudor del semen i de la seva pròpia sang amb tal intensitat, que es va anar marejant, vomità i, sense poder aguantar-se, es pixà a sobre. No va intentar frenar ni el vòmit ni el pixat, inconscientment li donava la sensació de que l'ajudaria a treure la porqueria que li havia ficat al cos aquell mal nascut, que no tenia perdó de Déu.

S'ajupí amb dificultat, agafà la bossa amb la mà que tenia lliure i poc a poc va anar marxant cap a casa seva. Només volia arribar, trobar-se amb la seva mare, deixar-se caure al seu costat i explicar-li l'infern que acabava de viure. Necessitava plorar, plorar i plorar, sense parar, fins que el cor li digués prou.

Era conscient de què la mare li recriminaria el fet de què passés per aquell camí, tot i que podia arribar abans a la

feina. Era un mal lloc. La gent que hi paraven no eren de fiar i ella mateixa, desgraciadament, ho havia pogut comprovar en la seva pròpia carn.

Havia pagat un preu molt alt només per “guanyar deu minuts”.